

**Internationell konvention
om avskaffandet
av alla former av
rasdiskriminering**

Distr.
GENERAL

CERD/C/GC/32
24 september 2009

Original: ENGELSKA

KOMMITTÉN FÖR AVSKAFFANDE
AV RASDISKRIMINERING
Sjuttiofemte sessionen
3–28 augusti 2009

Allmän rekommendation nr 32

**Innebörden och omfattningen av särskilda åtgärder i
den internationella konventionen om avskaffande av alla former av rasdiskriminering**

I. INLEDNING

A. Bakgrund

1. Vid sin sjuttioförsta session beslutade kommittén för avskaffande av rasdiskriminering (kommittén) att ta fram en ny allmän rekommendation om särskilda åtgärder mot bakgrund av de observerade svårigheterna att förstå ett sådant begrepp. Vid sin sjuttioandra session beslutade kommittén att hålla en tematisk diskussion om särskilda åtgärder, i den mening som avses i artiklarna 1, punkt 4, och artikel 2, punkt 2, i den internationella konventionen om avskaffande av rasdiskriminering ("konventionen"), under sin nästa session. Den tematiska diskussionen hölls den 4 och 5 augusti 2008 med deltagande av konventionsstaterna, representanter för kommittén för avskaffande av diskriminering mot kvinnor, den internationella arbetsorganisationen (ILO), FN:s organisation för utbildning, vetenskap och kultur (UNESCO) och icke-statliga organisationer. Som ett led i diskussionen bekräftade kommittén sin beslutsamhet att arbeta för en allmän rekommendation om särskilda åtgärder, med syftet att tillhandahålla en övergripande vägledning om innebörden av de ovan nämnda artiklarna mot bakgrund av bestämmelserna i konventionen som helhet.

B. Huvudsakliga källor

2. Den allmänna rekommendationen bygger på kommitténs omfattande erfarenhet av särskilda åtgärder enligt konventionen. Kommitténs erfarenhet innefattar slutsatserna om konventionsstaternas rapporter om konventionen, klagomålsförfaranden enligt artikel 14 och tidigare allmänna rekommendationer, i synnerhet allmän rekommendation nr 8 (1990) om artikel 1, punkt 1 och 4, i konventionen,¹ liksom allmän rekommendation nr 27 (2000) om diskriminering av romer och allmän rekommendation nr 29 (2002) om artikel 1, punkt 1, i konventionen (härkomst), som båda hänvisar specifikt till särskilda åtgärder.²

3. I sitt utkast till rekommendationen har kommittén även tagit hänsyn till arbete om särskilda åtgärder som utförts under ledning av andra FN-organ för mänskliga rättigheter, närmare bestämt rapporten från den särskilda rapportören från underutskottet för främjande och skydd av mänskliga rättigheter³ och den allmänna rekommendationen nr 25 (2004) från kommittén för avskaffande av diskriminering mot kvinnor om tillfälliga särskilda åtgärder.⁴

C. Syfte

4. Syftet med den allmänna rekommendationen är att mot bakgrund av kommitténs erfarenheter, tillhandahålla en praktisk vägledning om innebörden av särskilda åtgärder enligt konventionen för att bistå konventionsstater i uppfyllandet av sina skyldigheter enligt konventionen, inklusive rapporteringsskyldigheterna. En sådan vägledning kan betraktas som ett sätt att befästa värdet i kommitténs rekommendationer till konventionsstater beträffande särskilda åtgärder.

D. Metoder

5. Konventionen är, som kommittén av konstaterat vid flera tillfällen, ett levande instrument som måste tolkas och tillämpas utifrån förhållandena i det moderna samhället. Detta synsätt gör det nödvändigt att läsa texterna på ett sätt som tar hänsyn till sammanhanget. Sammanhanget i denna rekommendation omfattar, förutom konventionens hela text inklusive titeln, inledningen och de operativa artiklarna, hela spektret av de allmänna mänskliga rättigheterna om principerna för icke-diskriminering och särskilda åtgärder. Kontextkänsliga tolkningar tar även hänsyn till konventionsstaternas särskilda omständigheter, utan att det påverkar den allmänna kvaliteten på normerna i konventionen. Konventionens karaktär och den breda räckvidden för bestämmelserna innebär följande: medan den samvetsgranna tillämpningen av konventionens principer kommer att ge varierande resultat bland konventionsstaterna, måste sådana variationer vara fullständigt berättigade mot bakgrund av principerna i konventionen.

¹ *Officiella protokoll från generalförsamlingens 45:e session, tillägg nr 18 (A/45/18), kapitel VII.*

² *Ibid.*, 55:e session, tillägg nr 18 (A/55/18), bilaga V, avsnitt C; och 57:e session, tillägg nr 18 (A/57/18), kapitel XI, avsnitt F.

³ "The Concept and Practice of Affirmative Action", slutrapport som inlämnats av Marc Bossuyt, särskild rapportör enligt underkommitténs resolution 1998/5 (E/CN.4/Sub.2/2002/21).

⁴ *Officiella protokoll från generalförsamlingens 59:e session, tillägg nr 38 (A/59/38), kapitel I.*

II. JÄMLIKHET OCH ICKE-DISKRIMINERING SOM GRUND FÖR SÄRSKILDA ÅTGÄRDER

A. Formell och verklig jämlikhet

6. Konventionen bygger på principerna om värdighet och jämlikhet för alla människor. Principen om jämlikhet, som stöds av konventionen, kombinerar formell jämlikhet inför lagen med lika skydd av lagen, med materiell eller verklig jämlikhet i åtnjutandet och utövandet av de mänskliga rättigheterna som det mål som ska uppnås genom ett troget genomförande av principerna.

B. Direkt och indirekt diskriminering

7. Principen för åtnjutandet av de mänskliga rättigheterna på lika villkor är integrerad i konventionens förbud mot diskriminering på grund av ras, hudfärg, härkomst och nationellt eller etniskt ursprung. ”Skälen” för diskriminering utökas i praktiken genom begreppet ”intersektionell”, varvid kommittén behandlar situationer med dubbel eller multipel diskriminering – som diskriminering på grund av kön eller religion – när diskriminering på sådana grunder tycks existera tillsammans med ett eller flera skäl som räknas upp i artikel 1 i konventionen. Diskriminering enligt konventionen inkluderar avsiktlig diskriminering och diskriminering i praktiken. Diskriminering utgörs inte endast av en orättfärdig ”åtskillnad, uteslutning, begränsning”, utan även av ett orättfärdigt ”företräde”, vilket gör det särskilt viktigt att konventionsstaterna särskiljer ”särskilda åtgärder” från orättfärdigt företräde.

8. Om den centrala betydelsen av diskriminering: i sin allmänna rekommendation nr 30 (2004) om diskriminering av icke-medborgare konstaterade kommittén att olika behandlingar ”utgör diskriminering om kriterierna för en sådan differentiering, bedömd mot bakgrund av konventionens mål och syften, inte tillämpas i ett legitimt syfte och inte är proportionerliga mot uppfyllandet av dessa mål”.⁵ Som en logisk följd av denna princip i sin allmänna rekommendation nr 14 (1993) om artikel 1, punkt 1, i konventionen konstaterade kommittén att olika behandlingar ”inte utgör diskriminering om kriterierna för en sådan differentiering, bedömd mot bakgrund av konventionens mål och syften, är legitima”.⁶ Begreppet ”icke-diskriminering” innebär inte nödvändigheten av en enhetlig behandling när det finns betydande skillnader i förhållanden mellan olika personer eller grupper eller med andra ord om det finns en objektiv och rimlig motivering för särbehandling. Att behandla personer eller grupper, vars situationer är objektivt olika, lika utgör diskriminering i praktiken, liksom den ojämlika behandlingen av person vars situation objektivt sett är den samma. Kommittén har också konstaterat att tillämpningen av principen om icke-diskriminering kräver att gruppernas särdrag betraktas.

⁵ Ibid., *tillägg nr 18 (A/59/18)*, kapitel VII, punkt 4.

⁶ Ibid., *48:e session, tillägg nr 18 (A/48/18)*, bilaga VIII, avsnitt B.

C. Räckvidd för principen om icke-diskriminering

9. Principen om icke-diskriminering enligt artikel 1, punkt 1, i konventionen skyddar åtnjutandet på lika villkor av de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna ”på politiska, ekonomiska, sociala, kulturella eller andra områden av det offentliga livet”. Denna lista över mänskliga rättigheter, som tillämpas enligt principen i konventionen, är inte sluten och sträcker sig till alla områden av mänskliga rättigheter som regleras av de offentliga myndigheterna i konventionsstaten. Referensen till det offentliga livet begränsar inte räckvidden för principen om icke-diskriminering till handlingar i den offentliga administrationen, utan ska läsas mot bakgrund av bestämmelserna i konventionen som ålägger konventionsstaterna att vidta åtgärder för att motverka rasdiskriminering ”från enskilda personer, grupper och organisationer”.⁷

10. Begreppen för jämlikhet och icke-diskriminering i konventionen och konventionsstaternas skyldigheter att uppfylla målen i konventionen utarbetas och utvecklas ytterligare i bestämmelserna i artikel 1, punkt 4, och artikel 2, punkt 2, beträffande särskilda åtgärder.

III. KONCEPTET FÖR SÄRSKILDA ÅTGÄRDER

A. Mål för särskilda åtgärder: stödja effektiv jämlikhet

11. Konceptet för särskilda åtgärder bygger på principen att lagar, strategier och praxis, som antas och genomförs för att uppfylla skyldigheterna enligt konventionen, kräver komplettering, när omständigheterna så kräver, genom att anta tillfälliga särskilda åtgärder som är utformade för att säkerställa det fulla och lika åtnjutandet av mänskliga rättigheter och grundläggande friheter för utsatta grupper. Särskilda åtgärder är en komponent i de samlade bestämmelserna i konventionen, som syftar till att avskaffa rasdiskriminering, vars förverkligande kommer att kräva ett troget genomförande av alla bestämmelserna i konventionen.

B. Självständig innebörd för särskilda åtgärder

12. Begreppen ”särskilda åtgärder” och ”särskilda och konkreta åtgärder” i konventionen kan betraktas som funktionellt likvärdiga och har en självständig innebörd som ska tolkas mot bakgrund av konventionen som helhet och som kan avvika från användningen i vissa konventionsstater. Begreppet ”särskilda åtgärder” inkluderar även åtgärder som i vissa länder kan beskrivas som ”positiva åtgärder” eller ”positiva handlingar” om de överensstämmer med bestämmelserna i artiklarna 1, punkt 4, och 2, punkt 2, i konventionen, så som förklaras i punkterna nedan. I enlighet med konventionen använder denna rekommendation begreppen ”särskilda åtgärder” eller ”särskilda och konkreta åtgärder” och uppmanar konventionsstaterna att använda en terminologi som tydligt visar sambandet mellan deras lagstiftning och praxis för dessa begrepp i konventionen. Begreppet ”positiv diskriminering” är en *contradictio in terminis* i samband med internationella normer för mänskliga rättigheter och bör undvikas.

⁷ Artikel 2, punkt 1 (d); se även artikel 2, punkt 1 (b).

13. ”Åtgärder” omfattar hela spektrumet av lagstiftande, verkställande, administrativa, budgetära och rättsliga instrument, på varje nivå i statsapparaten, liksom planer, strategier, program och förmånsordningar på områden som arbete, bostad, utbildning, kultur och deltagande i det offentliga livet för missgynnade grupper, utformade och genomförda utifrån dessa instrument. För att uppfylla sina skyldigheter enligt konventionen ska konventionsstaterna införa bestämmelser om särskilda åtgärder i sina rättsliga system, antingen genom allmän lagstiftning eller lagstiftning som riktar sig till särskilda sektorer mot bakgrund av vidden av de mänskliga rättigheterna som anges i artikel 5 i konventionen och genom planer, program och andra strategiska initiativ, som anges ovan, på nationell, regional och lokal nivå.

C. Särskilda åtgärder och andra relaterade begrepp

14. Skyldigheten att vidta särskilda åtgärder är åtskild från konventionsstaternas allmänna skyldighet att säkerställa de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna på en icke-diskriminerande grund till personer och grupper under deras jurisdiktion; detta är en allmän skyldighet som följer av bestämmelserna i konventionen som helhet och integrerad i alla delarna i konventionen.

15. Särskilda åtgärder ska inte förväxlas med specifika rättigheter för vissa kategorier av personer eller grupper, som t.ex. rätten för personer som tillhör minoriteter att åtnjuta sin egen kultur, att utöva och praktisera sin egen religion och använda sitt eget språk, rätten för urfolk, inklusive rätten till mark som traditionellt bebos av dem och rätten för kvinnor till en icke-identisk behandling i förhållande till män, som t.ex. bestämmelser om föräldraledighet på grund av biologiska skillnader gentemot män.⁸ Dessa rättigheter är permanenta rättigheter som erkänns som sådana i instrumenten för mänskliga rättigheter, inklusive dem som antagits inom ramen för Förenta nationerna och dess fackorgan. Konventionsstaterna ska noggrant observera skillnaderna mellan särskilda åtgärder och permanenta mänskliga rättigheter i sin lagstiftning och praxis. Skillnaden mellan särskilda åtgärder och permanenta rättigheter innebär att de som åtnjuter de permanenta rättigheterna även kan åtnjuta förmånerna från särskilda åtgärder.⁹

D. Villkor för antagandet och genomförandet av särskilda åtgärder

16. Särskilda åtgärder ska vara lämpliga för den situation som ska åtgärdas, vara legitima, nödvändiga i ett demokratiskt samhälle, respektera principerna om rättvisa och proportionalitet och vara tillfälliga. Åtgärderna ska utformas och genomföras utifrån behovet och bygga på en realistisk bedömning av den rådande situationen för berörda personer och grupper.

17. Bedömningen av behovet för särskilda åtgärder ska göras utifrån korrekta uppgifter, uppdelade efter ras, hudfärg, härkomst och etnisk och nationellt ursprung och samtidigt som ett genusperspektiv införlivas, om socioekonomisk och kulturell¹⁰ ställning och förhållanden för

⁸ Se kommittén för avskaffande av diskriminering mot kvinnor, allmän kommentar nr 25 (not 4 ovan), punkt 16.

⁹ Se t.ex. punkt 19 i den allmänna rekommendationen 25 från kommittén för avskaffande av diskriminering av kvinnor (not 4 ovan), och punkt 12 i rekommendationerna från Forum för minoritetsfrågor om rätten till utbildning (A/HRC/10/11/Add.1).

¹⁰ Artikel 2, punkt 2, innehåller begreppet ”kulturell” och ”social” och ”ekonomisk”.

olika grupper i befolkningen och deras deltagande i den sociala och ekonomiska utvecklingen av landet.

18. Konventionsstater ska garantera att särskilda åtgärder utformas och genomförs utifrån samråd i förväg med berörda grupper och det aktiva deltagandet från dessa grupper.

IV. BESTÄMMELSER I KONVENTIONEN OM SÄRSKILDA ÅTGÄRDER

A. Artikel 1, punkt 4

19. Artikel 1, punkt 4, i konventionen föreskriver att ”särskilda åtgärder som enbart syftar till att trygga en godtagbar utveckling för sådana rasgrupper, etniska grupper eller enskilda personer som har behov av skydd för att på lika villkor kunna åtnjuta och utöva sina mänskliga rättigheter och grundläggande friheter skall inte betraktas som rasdiskriminering, så länge dessa åtgärder inte leder till att olika rättigheter bibehålls för olika rasgrupper eller att de består när deras syften har uppnåtts”.

20. Genom att använda uttrycket ”**skall inte betraktas som rasdiskriminering**” förtydligar artikel 1, punkt 4, i konventionen att särskilda åtgärder, som vidtas av konventionsstaterna enligt villkoren i konventionen, inte betraktas som diskriminering; ett förtydligande som förstärks av förarbetena till konventionen som registrerar ändringen av utkastet från ”bör inte betraktas som rasdiskriminering” till ”ska inte betraktas som rasdiskriminering”. På motsvarande sätt är särskilda åtgärder inte ett undantag till principen om icke-diskriminering, utan integrerande till sin innebörd och viktiga för konventionens strävan att avskaffa rasdiskriminering och öka mänsklig värdighet och effektiv jämlikhet.

21. För att överensstämna med konventionen utgör särskilda åtgärder inte diskriminering när de ”enbart syftar” till att trygga ett jämlikt åtnjutande av mänskliga rättigheter och grundläggande friheter. En sådan motivation bör framgå av själva åtgärderna, argumenten som används av myndigheterna för att motivera åtgärderna och instrumenten som utformats för att verkställa åtgärderna. Hänvisningen till ”enbart syftar” begränsar omfattningen av godtagbara motiv för särskilda åtgärder inom villkoren för konventionen.

22. Begreppet ”godtagbar utveckling” i artikel 1, punkt 4, innebär målinriktade program som syftar till att lindra och avhjälpa skillnader i åtnjutandet av mänskliga rättigheter och grundläggande friheter som drabbar särskilda grupper och personer och skyddar dem mot diskriminering. Sådana skillnader inkluderar men är inte begränsade till ihållande eller strukturella skillnader och reella ojämlikheter som orsakats av historiska omständigheter som fortsätter att neka förmåner som är viktiga för den fulla utvecklingen av den mänskliga personligheten för utsatta grupper och personer. Det är inte nödvändigt att bevisa ”historisk” diskriminering för att validera ett program för särskilda åtgärder; tyngdpunkten ska ligga på att korrigera aktuella skillnader och att förhindra att ytterligare ojämlikheter uppstår.

23. Begreppet ”skydd” i samma punkt innebär skydd mot kränkningar av mänskliga rättigheter som härrör från en källa, inklusive diskriminerande handlingar av privatpersoner, för

att säkerställa det lika åtnjutande av mänskliga rättigheter och grundläggande friheter. Begreppet ”skydd” indikerar också att särskilda åtgärder kan ha förebyggande (mot kränkningar av mänskliga rättigheter) och korrigerande funktioner.

24. Även om konventionen anger ”rasgrupper, etniska grupper eller enskilda personer som har behov av skydd” (artikel 1, punkt 4), och ”rasgrupper och enskilda personer som tillhör dessa grupper” (artikel 2, punkt 2) som stödmottagare av särskilda åtgärder, ska åtgärderna i princip vara tillgängliga för alla grupper eller personer som omfattas av artikel 1 i konventionen, så som tydligt indikeras av förarbetena till konventionen, liksom konventionsstaternas praxis och de relevanta slutsatserna från kommittén.¹¹

25. Artikel 1, punkt 4, är bredare uttryckt än artikel 2, punkt 2, i och med att den hänvisar till personer som ”har behov av skydd” utan hänvisning till etnisk tillhörighet. Omfattningen av potentiella stödmottagare eller mottagare av särskilda åtgärder bör dock förstås mot bakgrund av konventionens övergripande mål att avskaffa alla former av rasdiskriminering, där särskilda åtgärder i förekommande fall är ett viktigt verktyg för att uppnå detta mål.

26. Artikel 1, punkt 4, föreskriver begränsningar av användningen av särskilda åtgärder för konventionsstaterna. Den första begränsningen är att åtgärderna ”inte leder till att olika rättigheter bibehålls för olika rasgrupper”. Denna bestämmelse är snävt formulerad för att hänvisa till ”rasgrupper” och påminner som utövandet av apartheid, som nämns i artikel 3 i konventionen, som infördes av de statliga myndigheterna och rassegregation, som nämns i denna artikel och i inledningen till konventionen. Begreppet för oacceptabla ”skilda rättigheter” måste särskiljas från rättigheter som accepteras och erkänns av den internationella gemenskapen för att säkra existensen och identiteten för grupper som minoriteter, urfolk och andra kategorier av personer vars rättigheter på samma sätt accepteras och erkänns inom ramen för allmänna mänskliga rättigheter.

27. Den andra begränsningen för särskilda åtgärder är att ”**de [inte] består när deras syften har uppnåtts**”. Denna begränsning av tillämpningen av särskilda åtgärder är i första hand funktionell och målrelaterad: åtgärderna ska upphöra när deras syften – jämlikhet – har uppnåtts på ett hållbart sätt.¹² Tiden som åtgärderna får vara varierar efter deras syften, de använda medlen för att uppnå dem och deras resultat. Särskilda åtgärder ska därför noggrant utformas för att möta de särskilda behoven hos berörda grupper eller individer.

B. Artikel 2, punkt 2

28. Artikel 2, punkt 2, i konventionen föreskriver att ”konventionsstaterna skall, när omständigheterna föranleder det, vidta särskilda och konkreta åtgärder på det sociala, ekonomiska och kulturella området och på andra områden för att säkerställa en tillfredsställande utveckling och ett tillfredsställande skydd för vissa rasgrupper och enskilda personer som tillhör

¹¹ Se även punkt 7 ovan.

¹² Se kommittén för ekonomiska, sociala och kulturella rättigheter, allmän kommentar nr 20 (2009) om icke-diskriminering för ESK-rättigheter, punkt 9.

dessa grupper för att garantera dem fullt och lika åtnjutande av mänskliga rättigheter och grundläggande friheter. Dessa åtgärder får inte under några omständigheter leda till att icke likvärdiga eller skilda rättigheter består för olika rasgrupper när syftet med åtgärderna har uppnåtts”.

29. Artikel 1, punkt 4, i konventionen är främst ett förtydligande av innebörden av diskriminering när den tillämpas på särskilda åtgärder. Artikel 2, punkt 2, vidareutvecklar konceptet med de särskilda åtgärderna inom ramen för konventionsstaternas skyldigheter, tillsammans med texten i artikel 2 som helhet. Nyansskillnader i användningen av begreppen i de två punkterna påverkar inte deras grundläggande samstämmighet vad gäller koncept och ändamål.

30. Användningen av verbet ”ska” i samband med att vidta särskilda åtgärder indikerar tydligt den obligatoriska karaktären hos skyldigheten att vidta sådana åtgärder. Skyldighetens obligatoriska karaktär minskas inte av uttrycket ”när omständigheterna föranleder det”; detta ska tolkas som att det ges ett sammanhang för tillämpningen av åtgärderna. Uttrycket har i princip en objektiv innebörd i förhållande till det skilda åtnjutandet av mänskliga rättigheter av personer och grupper i konventionsstaten och behovet att korrigera sådana ojämlikheter.

31. Konventionsstaternas interna struktur, vare sig den är enhetlig, federal eller decentraliserad, påverkar inte ansvarsskyldigheten enligt konventionen vid användningen av särskilda åtgärder, för att säkra deras tillämpning inom statens hela territorium. I federala eller decentraliserade stater är de federala myndigheterna internationellt ansvariga för att utforma ett ramverk för en enhetlig tillämpning av särskilda åtgärder i alla delar av staten där sådana åtgärder är nödvändiga.

32. Medan artikel 1, punkt 4, i konventionen använder begreppet ”särskilda åtgärder” hänvisar artikel 2, punkt 2, till ”särskilda och konkreta åtgärder”. Förarbetena till konventionen lyfter inte fram någon skillnad mellan termerna och kommittén har generellt använt båda begreppen synonymt.¹³ Med tanke på att artikel 2 är en bred redogörelse för skyldigheterna enligt konventionen är terminologin som används i artikel 2, punkt 2, lämplig i sitt sammanhang när den fokuserar på konventionsstaternas skyldigheter att vidta åtgärder som är skraddarsydda efter de situationer som ska åtgärdas och kan uppnå sina mål.

33. Hänvisningen i artikel 2, punkt 2, beträffande syftet med de särskilda åtgärderna att ”säkerställa en tillfredsställande utveckling och ett tillfredsställande skydd” för grupper och enskilda personer kan jämföras med användningen av begreppet ”utveckling” i artikel 1, punkt 4. Begreppen i konventionen innebär att särskilda åtgärder tydligt ska gynna grupper och enskilda personer i åtnjutandet av de mänskliga rättigheterna. Beteckningen av åtgärdsområdena i punkten – ”sociala, ekonomiska och kulturella området och på andra områden” – beskriver inte en detaljerad lista. I princip kan särskilda åtgärder tillämpas på alla områden av kränkningar av mänskliga rättigheter, inklusive kränkningen av åtnjutandet av någon av de mänskliga rättigheter som är uttryckligen eller underförstått skyddade av artikel 5 i konventionen. Under alla omständigheter är det uppenbart att hänvisningen till begränsningar av ”utvecklingen” endast

¹³ Förenta nationernas deklaration om avskaffande av alla former av rasdiskriminering hänvisar i artikel 2, punkt 3, till ”särskilda och konkreta åtgärder” (generalförsamlingens resolution 1904 (XVIII)). Se även punkt 12 ovan.

gäller för situationer eller förhållanden som grupper eller enskilda personer befinner sig i och inte för några egenskaper hos en enskild person eller grupp.

34. Stödmottagare av särskilda åtgärder enligt artikel 2, punkt 2, kan vara grupper eller enskilda person som tillhör dessa grupper. Utvecklingen av skyddet av grupper genom särskilda åtgärder är ett legitimt mål som ska drivas parallellt med respekten för enskildas rättigheter och intressen. Identifieringen av en enskild person som tillhörande en grupp ska bygga på självidentifiering av den berörda personen, såvida det inte finns skäl för det motsatta.

35. Bestämmelserna om begränsningar av särskilda åtgärder i artikel 2, punkt 2, är i allt väsentligt de samma, i tillämpliga delar, som de som uttrycks i artikel 1, punkt 4. Kravet att begränsa den tid under vilken åtgärder vidtas indikerar ett behov, vid utformningen och inledandet av åtgärderna, av ett fortlöpande system för övervakning av deras tillämpning och resultat med hjälp av lämpliga kvantitativa och kvalitativa bedömningsmetoder. Konventionsstaterna ska också noggrant avgöra om negativa konsekvenser för de mänskliga rättigheterna skulle uppstå för mottagargrupperna om de särskilda åtgärderna plötsligt upphör, särskilt om dessa tillämpats under en längre tidsperiod.

V. REKOMMENDATIONER FÖR FÖRBEREDELSE AV RAPPORTER FRÅN KONVENTIONSSTATERNA

36. Denna vägledning om innehållet i rapporter bekräftar och förstärker den vägledning som getts till konventionsstaterna i de harmoniserade riktlinjerna för rapportering enligt internationella fördrag om mänskliga rättigheter, inklusive vägledning om gemensamma centrala dokument och fördragsspecifika dokument (HRI/MC/2006/3) och vägledningar för CERD-specifika dokument som ska lämnas in av konventionsstaterna enligt 9, punkt 1, i konventionen (CERD/C/2007/1).

37. Rapporter från konventionsstater ska beskriva särskilda åtgärder i förhållande till de artiklar i konventionen som åtgärderna är relaterade till. Rapporten från konventionsstaterna ska också ge information, i förekommande fall, om:

- Terminologin som tillämpas för särskilda åtgärder enligt konventionen
- Motiveringarna för särskilda åtgärder, inklusive relevanta statistiska och andra uppgifter om den allmänna situationen för stödmottagarna, en kort redogörelse av hur skillnaderna, som ska åtgärdas, har uppstått och de förväntade resultaten från tillämpningen av åtgärderna
- De avsedda mottagarna av åtgärderna
- Omfattningen av samråd som gjorts inför antagandet av åtgärderna, inklusive samråd med de avsedda mottagarna och med civilsamhället i allmänhet
- Åtgärdernas karaktär och hur de främjar utvecklingen och skyddet av berörda grupper och enskilda personer
- Åtgärdsområdena eller sektorerna där särskilda åtgärder har antagits
- Om möjligt åtgärdernas uppskattade varaktighet
- Institutionerna i staten som är ansvariga för genomförandet av åtgärderna
- De tillgängliga mekanismerna för övervakning och utvärdering av åtgärderna

- Deltagande av berörda grupper och enskilda personer i de genomförande institutionerna och i övervaknings- och utvärderingsprocessen
- Resultaten, preliminära och andra, av tillämpningen av åtgärderna
- Planer för antagande av nya åtgärder och tillhörande motiveringar
- Information om anledningar varför sådana åtgärder inte har vidtagits, mot bakgrund av situationer som tycks motivera antagandet av åtgärder

38. Om en reservation som påverkar konventionens bestämmelser om särskilda åtgärder bibehålls, uppmanas staterna att lämna information om varför en sådan reservation anses nödvändig, reservationens art och omfattning, dess exakta konsekvenser på den inhemska lagstiftningen och politiken och eventuella planer på att begränsa eller återkalla reservationen inom en specificerad tidsram. Om konventionsstater har antagit särskilda åtgärder trots en reservation, uppmanas de att tillhandahålla information om dessa åtgärder i enlighet med rekommendationerna i punkt 37 ovan.
